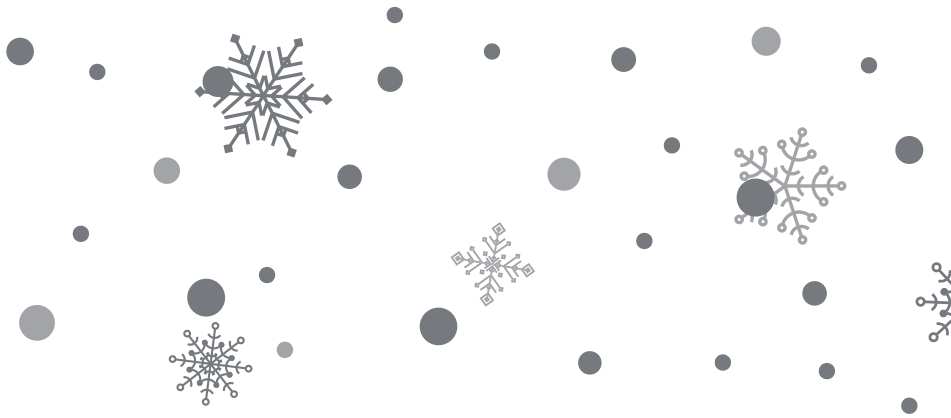

KITTY JOHNSON

ÖT TÉL

KITTY JOHNSON

ÖT TÉL

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Kitty Johnson: *Five Winters*
First published in 2023 by Lake Union Publishing,
Seattle, USA

FORDÍTOTTA
Gruber Katalin

SZERKESZTETTE
Bartók Flóra

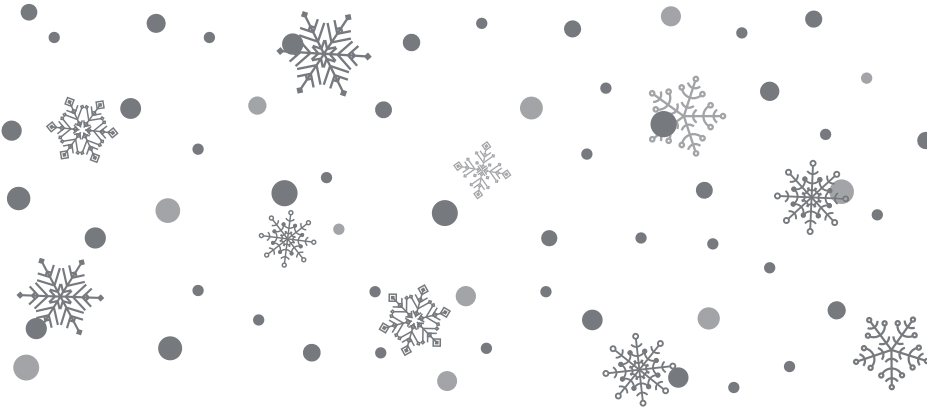
BORÍTÓTERV
Philip Pascuzzo

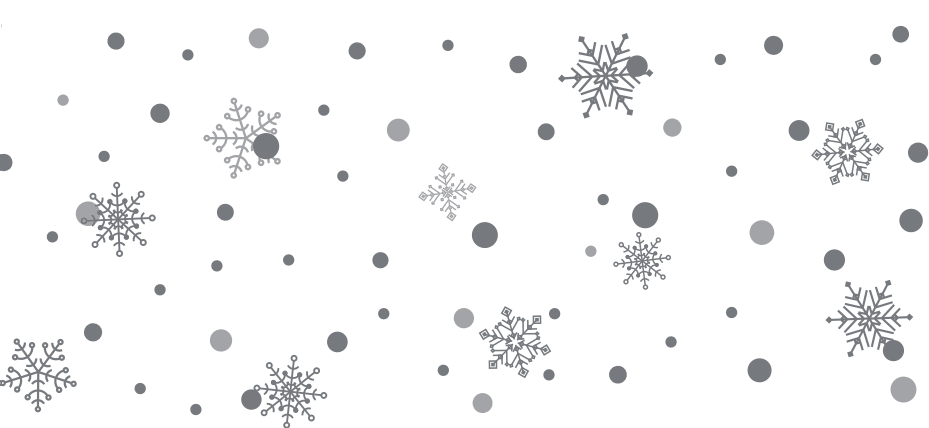
ISBN 978-963-636-460-1

Minden jog fenntartva

© Margaret Johnson 2023
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Gruber Katalin 2024

*Drága édesanyám emlékére,
aki az első számú rajongóm volt.*

ELSŐ TÉL

Általánosan elismert igazság, hogy ha tizenegy évesen beleszeretsz a legjobb barátnőd bátyjába – lapos mellél és totál szégyenlősen –, az sosem fog rád másként tekinteni, mint a húga barátnőjére. Amióta az eszemet tudtam, szerelmes voltam Markba. Egyszer csak mégis ott álltam az esküvői fogadásán egy elegáns kelet-londoni szállodában, amikor hivatalosan is kivonták a húspiacról.

A fiút, aki örökké kibolyhosodott pulóverekben járt, mert mindig túl sokáig hordta őket.

A srácot a „vicces” matek tényeivel: „Beth, tudad, hogy ha huszonhárom ember van egy szobában, fifti-fifti az esélye annak, hogy közülük kettőnek ugyanarra a napra esik a születésnapja?”

Markot, aki örökölte a szeretetre méltó édesapja minden kedvességét, de semmit a gyakorlati, kétkezi munkához való készségéből.

Horogra akadt. Bekötötték a fejét. Elkelt.

Házás.

– Fagyosnak tűnik – állapította meg Rosie az újdonsült sógornőjéről.

– Egy ujjatlan, kivágott hátú ruha okozhatja ezt decemberben.

Játszottam a szegény, szánalmas eszemet, és próbáltam meggyőzni a világot, Markot és a legeslegjobb barátnőmet, hogy jól vagyok. Igyekeztem nem túl gyorsan felhörpíteni a pezsgőmet, miközben azt figyeltem, hogy Grace úgy illik Mark oldalára, mint egy kirakós darabkája.

Igazából nem úgy nézett ki, mint aki fázik, annak ellenére, hogy a menyasszonyi ruha készítője igencsak fukarkodott az anyaggal. Ragyogott. Ezt szokták mondani a menyasszonyokról, nem igaz? Hogy ragyognak. Mintha az amiatt érzett boldogság, hogy megkapják, amire vágnak, valamiféle áldott áramkörbe csatlakoztatná őket.

– Nem a ruhájáról beszéltem – mondta Rosie, miközben elvett magának egy másik pohár pezsgőt a mellettünk elhaladó pincér tálcájáról.

Ez megütötte a fületem. Ez volt Rosie első célzása arra, hogy nem különösebben van oda Grace-ért. Viszont Rosie sokat utazott az új munkája miatt, így felteszem, nem igazán volt alkalma jobban megismerni őt, mivel a románc egy forgószél sebességével alakult ki.

Azon tűnődtem, vajon miért voltak Rosie-nak fenntartásai a bátyja új feleségével kapcsolatban. Mármint, azt tudtam, hogy én miért nem kedveltem, hiszen épp ebben a pillanatban ragadta ki az álmaimból az egyetlen férfit, akit valaha szerettem. De ha Rosie sem kedvelte, akkor valami más baj is lehetett vele, a nyilvánvaló hibáján kívül.

– Hogy érted?

Rosie megvonta a vállát, már majdnem a felénél járt az újabb pohár pezsgőjének. Nem volt értelme megpróbálni tartani vele a lépést, bármikor az asztal alá ivott engem.

– Ó, nem is tudom. Csak egy megézés. Amikor mosolyog, a mosolya nem éri el a szemét. De az is lehet, hogy csak szégyenlős, vagy egyszerre túl sokak vagyunk neki, vagy ilyesmi. Ki tudja?

Rosie mellett állva a boldog párt figyeltem. Grace karja Mark nyaka köré fonódott, és egyáltalán nem tűnt szégyenlősnek, amikor Mark lehajolt, hogy megcsókolja. Az évek alatt Mark számos barátnőjét láttam, hosszú távú kapcsolatokat, amelyek addig tartottak, amíg a kérdéses lány rá nem jött, hogy Mark nem mellette fog megállapodni, de még sosem láttam őt ennyire megigézve.

– De azért szerinted szereti Markot, ugye? – kérdeztem, mert annak ellenére, hogy Mark megházasodott és összeházasította a szívemet, nem akartam, hogy boldogtalan legyen. Nem tudtam elviselni a gondolatot, hogy Grace talán nem ugyanazt érzi, amit ő annyira nyilvánvalóan igen.

– Jaj, persze! Ne is figyelj rám! Biztosan rendben van a lány. Mark nem egy totális idióta. Ahogy mondtam, valószínűleg csak jobban meg kell ismernem. Egyébként meg, szemmel láthatóan szeretettel bánik a nagymamájával. Aki szereti a nagyszüleit, az biztosan rendben van, nem igaz?

– Igen – válaszoltam, hiszen korábban én is láttam, ahogy Grace megölel egy idős hölgyet a szertartáson.

Rosie és Mark szülei, Richard és Sylvia, felénk tartottak. Egymáshoz öltöztek, Richard sárga pöttyös, világosszürke nyakkendője kiegészítette Sylvia ruháját. December lévén, a helyet ünnepi hangulatúvá varázsolták, a sok fenyőág és magyal között Sylvia az évszaktól merőben eltérő nárcisznak tűnt. Richard világosszürke öltönye jóval visszafogot-

tabb volt, de az arckifejezése maga a szintiszta napsütés, akárcsak Sylviáé.

– Helló, drágáim! – köszönt Sylvia, és Rosie-val együtt az ölelésébe vont. – Hát nem mesés az egész? – Intett az elegáns berendezés, a karácsonyi dekoráció, a tálaló és perse mindenekelőtt a menyasszony és a vőlegény felé.

– De igen, anya – mondta Rosie, és megpuszilta az anyja arcát.

– És Grace nem néz ki istenien?

Sylvia elengedett, Richard pedig éberén figyelt engem. Talán mindenkit bolonddá tudtam tenni, de valahogy mindig ösztönösen tudtam, hogy ő tisztában volt azzal, hogy szerettem a fiát, még ha soha egy szót sem beszélünk erről. Fűtésszerelő létére Richard hihetetlenül rá tudott hangolódni az érzelmekre. De az is lehet, hogy csak azok érzelmeire, akikkel törődött, mert még sosem láttam az ügyfelei házában, munka közben. Nagyon hűséges ügyfélkörrel rendelkezett, habár, amennyire én tudtam, kazánjavítás közben tanácsokat is osztogatott. Ami meg sem lepett. Ez a férfi egy gyöngyszem volt. Nagyon szerettem őt.

Amikor megölelt, kölni és textilápoló illatát éreztem. Tiszta levegő és lazacos szendvics. Vigasz.

– Minden rendben, Beth?

Egy pillanatra még belé kapaszkodtam. Rosie-val négy-éves korunk óta legjobb barátok voltunk. Kisgyerekként elválaszthatatlanok lettünk. Én egyke voltam, Mark pedig három évvel volt idősebb Rosie-nál, így attól a perctől kezdve, hogy talákoztunk az óvodában, Rosie és én nem hivatalos ikrek lettünk, mindig együtt voltunk, náluk vagy nálunk. Kényszerítettük az anyukáinkat, hogy szervezze-

nek közös játszós találkozókat és piknikeket a parkban, még akkor is, ha nem sok közös volt bennük. Richard akkoriban nem sok időt töltött velünk, mert mindig dolgozott, ahogy az én apám is. A szüleim haláláig nem igazán ismertem őt.

Amikor gyászoló kilencévesként rásóztak egy bizonytalan nagynénire, Richard és Sylvia készségesen vállalta a pótszülőiséget, valahányszor Tilda néninek dolgoznia kellett, vagy csak egy kis szünetre volt szüksége. Habár sosem gondoltam Markra úgy, mint a családtagomra, valahogy mégis az volt.

– Vannak kedves fiúk a munkahelyen, lányok? – kérdezte Sylvia. – Nem tudtam eldönteni, mit vegyek fel, úgyhogy végül három szettet vettem, ha valamelyikötöknek kedve lenne még megházasodni.

– Én nem fúkkal dolgozom, anya. Férfiakkal. És mind-egyikük vagy házas, vagy hangyás, úgyhogy nem.

Sylvia felém fordította a figyelmét.

– Nincs senki új az állatorvosi rendelőben?

– Van egy új állatorvos, nemrég kezdett – árultam el neki, mire ő reménykedve húzta fel a szemöldökét.

– A lányt Fredának hívják, és Svédországból jött – tette hozzá Rosie.

– Ah! – felelte Sylvia elkedvetlenedve.

Amikor nem sokkal később továbbmentek, Rosie elárulta:

– Igazából találkoztam valakivel. De ne mondd el anyának! Még nagyon friss a dolog.

Ez egy üdvözlendő figyelemelterelés volt.

– Ó! Ki az? Árulj el mindent!

– A neve Giorgio. A múlt hónapban találkoztunk egy üzleti konferencián. De ne nagyon éld bele magad. Ez csak szex. Habár jó szex, amikor át tud jönni ide Olaszországból.

Kétkedő tekintettel néztem rá.

– Biztos vagy benne, hogy tényleg nem vagy örülten szerelmes, és nem csak úgy teszel, mintha alkalmi lenne a dolog? – Jól ismertem a barátnőmet.

Rosie megrázta a fejét.

– Egészen biztos.

– És a pasi nem nő?

– Nem. Figyelj, ne aggódj miattam! Aggódj magad miatt! Mennyi ideje is? Két éve, hogy utoljára randiztál valakivel?

Mark és Grace addigra már összeolvadt testtel táncolt.

– És egyszer s mindenkorra felejtsd el a bátyámat! – tette hozzá Rosie meglehetősen szigorúan, miközben a parancsát a vállamon nyugvó kezével igyekezett enyhíteni.

Jaj! Lehet, hogy a színészi képességeimmel nem mostanában fogok Oscart nyerni.

– Harmincöt éves vagyok, nem tizenhárom – mondtam neki.

Rosie csak felhúzta a szemöldökét.

– Gondolod, hogy a szüleid nagyon megharagudnának, ha nem jönnék el idén karácsonykor? – kérdeztem, azon gondolkodva, hogy milyen lenne együtt lenni az éppen a nászútjukról visszatérő Markkal és Grace-szel.

– Tudod, hogy anyánál a felmondási idő tíz hónap, ha ki akarod hagyni a karácsonyt. Még jó, hogy mérgesek lennének! Egyébként is, mi mást akarnál csinálni? Önkénteskedni a beteg kutyák mellett?

Igen, pontosan ezt állt szándékomban tenni karácsonykor: önkéntesként gondját viselni azoknak a kutyáknak és macskáknak, akik túl betegek voltak ahhoz, hogy hazaengedjék őket a rendelőből, ahol dolgoztam. Még nem szóltam a főnökömnek, de tudtam, hogy rögtön kapna az alkalmon, ha felajánlanám.

– Sajnálom, meg minden – mondta Rosie. – De jönnöd kell! Ha nem akarod, hogy anyu keserű csalódottsága a te lelkedden száradjon az egész ünnepi időszakban.

Természetesen igaza volt. Ha nem csatlakoznék hozzájuk, rosszul érezném magam. Ha valaki annyit tesz érted, mint amennyit Richard és Sylvia tett értem, nem helyes csalódást okozni nekik. Csak abban reménykedtem, hogy tudom majd kezelni a helyzetet.

Amikor Rosie nem sokkal később a mosdóba ment, védtelennek és gyengének éreztem magam. Körbenéztem, hogy merre lehet Mark, és meg is találtam őt Grace nagymamájával. Az idős nő éppen ült, Mark pedig leguggolt, hogy a fejük egy magasságban legyen, és jól láthatóan teljes figyelemmel hallgatta őt. Mark mindenkivel ilyen volt: ha vele beszélgettél, mindig úgy érezted, hogy te vagy az univerzum központja. Akár mesterkéltnek is érződhetett volna, de nem volt az. Ahogy Rosie is rámutatott, Grace egyértelműen közel állt a nagymamájához. Korábban találkoztam a szüleivel, akik annyira ridegek és merevek voltak, hogy ez egyáltalán nem volt meglepő.

Valaki odalépett Grace mamájához, így Mark adott egy pusztit az arcára, és felegyenesedett. Amikor a tekintetével körbepásztázta termet, gyorsan mozdultam, mint kiderült, túlságosan gyorsan, mert amikor a büféasztalok felé vettem

az irányt, mintha egész héten csak salátán éltem volna, annyira arra figyeltem, hogy ne nézzek Mark szemébe, hogy egyenesen nekiütköztem valaki másnak.

– Istenem, sajnálom! – szabadkoztam, rémülten bámulva a káposztasalátát, ami a férfi tányérjáról az öltönyén landolt.

– Semmi baj – mondta a férfi, majd a tányérját egy közeli asztalra tette, és a szalvétájával törölgetni kezdte magát. – Ez csak a második legjobb öltönyöm.

Felnézve egy vonzó, velem egykorú férfit pillantottam meg. A haja göndör volt, és világosbarna, mogyorószínű szeme pedig – a káposztafolt ellenére – meglehetősen élénken csillogott.

– Szóval ez az esküvő nem indokolta, hogy a legjobbat vedd fel? – kérdeztem, mire ő megrázta a fejét.

– Azt az öltönyt a válásomkor viseltem. Nem tűnt helyesnek ma felvenni.

– Ó!

– Igen – értett egyet. – Ó! – Felém nyújtotta a kezét. – Jaimie vagyok. Jaimie Faulkner.

Kezet ráztunk.

– Beth Bailey. Bocsánat az előbbi miatt. Nem néztem az orrom elé.

Megvonta a vállát.

– Ne aggódj emiatt. A menyasszony vagy a vőlegény barátja vagy?

– A vőlegényé. És te?

– Menyasszony. Grace és én régen együtt tanítottunk. Nem tudtam elrejtteni a meglepetést a hangomban.

– Grace tanár volt?

– Egy rövid ideig. Nem nagyon illett hozzá.

Ezt el tudtam képzelni. Grace-szel csak pár alkalommal találkoztunk, de nem tűnt tanártípusnak.

– És mi a helyzet veled? Hozzád passzol a tanítás?

– Egy ideig passzolt, igen. Aztán túl nyugtalan lettem, és átváltottam a házfelújításra. A téglában és a habarcsban több pénz van, mint Shakespeare-ben.

– Irodalomtanár voltál?

– Igen. Grace üzleti tanulmányokat oktatott. Nagy segítség volt, amikor belevágtam a vállalkozásomba. Veled mi a helyzet? Te mivel foglalkozol?

– Amikor nem támadok emberekre káposztasalátával? Asszisztens vagyok egy állatorvosi rendelőben.

– Komolyan? Nem hittem volna.

Elgondolkodva néztem rá.

– Miért? Mert nem ugrál ki egy alomnyi kutyakölyök a táskámból?

– Nem, hanem mert, te olyan... Nem is tudom, sokkal ragyogóbban festesz annál, mint amit egy állatkórházi asszisztentstől várna az ember. – Grimaszolt egyet. – Ez eléggé gázul hangzott, ugye? Attól tartok, kiestem a szép nőkkel való beszélgetés gyakorlatából. Bocsánat, ez még gázabb volt.

Megvontam a vállamat.

– Semmi gond. Ez az egész éjfélkor amúgy is köddé válik. Ott fogok állni a parkett közepén műtőruhában és gumi-kesztyűben.

Jaimie nevetett.

– Vicces vagy.

Elárulhattam volna, hogy szinte soha nem viselek sminket. Hogy nagy volt a nyomás, hogy ma annyira jól nézzek ki, amennyire lehetséges. Hogy a sminkem, éppúgy, ahogy az évődés és a kedélyesség is, csupán önvédelem. De nem mondtam. Inkább elmosolyodtam.

– Próbálkozom. – Az üres tányérja felé intettem. – Ne hagyj, hogy feltartsalak az evésben. Elvégre majdnem meghaltál a saláta miatt. Megyek, és szerzek magamnak valamit én is.

Miközben a tányéromat pakoltam, megkockáztattam, és körbepillantottam a teremben. Mark biztonságos távolságban bújt össze Grace-szel. Helyes. Ha át tudnám valahogy vészteni az estét anélkül, hogy kettesben maradjak vele, talán rendben is lennék.

A decorative header featuring a large, stylized number '2' in the center. The background is filled with various sizes of grey dots and several intricate, white snowflake designs scattered across the page.

2

Donna Barker volt az első, aki ráébresztett arra, hogy valamit érzek Mark iránt.

Tizenegy éves voltam, és fél éve jártam a felső tagozatba. Tilda nénikém elutazott pár hétre, és én addig Rosie családjánál voltam. Tél volt, egy fagyos februári reggel a félév vége előtt. Épp a lányöltözőben voltunk a hoki után. Sosem szerettem a sportot, és a pályán egész idő alatt azt kántáltam magamban, hogy: „Ne passzold nekem a labdát! Ne passzold nekem a labdát!” Szerencsére mindenki tudta, mennyire használhatatlan vagyok, ezért ritkán tették.

Ha Rosie ott lett volna az öltözőben, figyelmeztetett volna, hogy Donna közeledik, megbökött volna a könyökével, vagy figyelmeztetőn sziszegett volna. De Rosie nem volt ott, mert nem ugyanabba az osztályba kerültünk, amikor megkezdtük a sulit. Így nem érkezett figyelmeztetés. Csak felpillantottam, miközben próbáltam a fagyos ujjaimmal begombolni az iskolai ingemet, és Donna ott állt előttem.

Donna, akinek az volt az egyik idegesítő szokása, hogy a tükör előtt ugrált az öltözőben, hogy pattogjon a melle, hogy mi, fejlődésben visszamaradtok ne érezzük magunkat elégnek, és általában hangosan gúnyolódott a barátaival.

Mindig azzal voltak elfoglalva, hogy mennyire hajthatják fel a szoknyájuk derekát és mutathatnak többet a lábukból, amíg egy tanár „szóvá tenné”, vagy levelet írnának a szüleiknek. Általában egyáltalán nem vesztegették az idejüket arra, hogy olyasvalakivel álljanak szóba, mint én, egy jelentéktelen hangyával, akit Donna habozás nélkül taposna el a cipője talpával, ha úgy érezné jónak.

Ránéztem, az arcom elvörösödött, még mielőtt egyetlen szót is szólt volna, a testem éppúgy tudta, mint az eszem, hogy bármit is mond nekem Donna, az valószínűleg nem lesz kellemes.

Úgyhogy a szavai teljesen megleptek.

– A bátyád dögös – jelentette ki.

Egy tizedmásodpercig fogalmam sem volt róla, hogy ki-ről beszél. Aztán leesett, hogy Markra gondol.

– Mark nem a bátyám – mondtam.

Valami átvillant Donna arcán, ugyanaz a kifejezés, ami a felnőttéken is szokott, amikor feleselnek velük.

– Fogadott bátyád, úgynevezett bátyád, majdnem bátyád – sorolta vállat vonva. – Tök mindegy, melyik, de dögös. És azt akarom, hogy ezt add oda neki.

Annyira lefoglalt, hogy megbirkózzam a „fogadott, úgynevezett, majdnem bátyád” dologgal, hogy nem vettem észre a Donna kezében tartott üzenetet, de aztán felém nyújtotta.

– És tegyél róla, hogy válaszoljon!

Állandó kísérete a közelben csoportosult. Az egyikük hozzátette:

– Ja, és gondoskodj róla, hogy olyan válasz legyen, amelyet Donna akar.

– Igen – értett egyet Donna. – Különben! És ne leskelődj!

Az üzenet egész nap forró parázs volt a táskámban. Nem tudtam odafigyelni az órákon, még természetismereten sem, pedig azt szerettem. Folyton elképzeltem, hogy átadom az üzenetet Marknak, nézem, ahogy sötét hajú fejét a levél fölé hajtja, és olvassa. Az arcán széles mosoly terül szét, amikor a végére ér. Aztán felnéz rám, és azt mondja: „Igen. Mondd meg, hogy a válasz igen. Ő is tetszik nekem.” És Donna a barátnője lesz, és áthívják majd teára.

Vagy, ha a válasz nem, Donna és a társai pokollá teszik az iskolás éveim hátralévő részét.

– Beth, felírtad, hogy mi a házi feladat? – kérdezte Mr. Dawkins, a biológiatestőr, és a figyelmemet gyorsan újra a tanteremre fordítottam.

– Még nem, uram. Bocsánat!

Rosie-nak netballedzése volt – velem ellentétben ő nem volt reménytelen a sportok terén –, így iskola után egyedül mentem vissza hozzájuk, egész úton azon gondolkodva, hogyan veszíthetném el az üzenetet anélkül, hogy szenvednem kellene a következményektől. Azonban, hacsak nem nyílik meg alattam a föld, és nyel el iskolatáskásként, a benne lévő üzenettel együtt, vagy Rosie családja úgy nem dönt, hogy az éjszaka folyamán Costa Bravára költöznek, és engem is magukkal visznek, egyáltalán nem tudtam elképzelni semmilyen megoldást.

Nem, át kell adnom az üzenetet és a választ Donnának, legyen az bármi is.

Sylvia, az ég áldja meg őt, amint meglátott, tudta, hogy valami baj van.

– Jól vagy, Beth, kedvesem? – kérdezte.

Csak bólintottam, és megkérdeztem:

– Mark már itthon van?

– Igen, épp most jött meg. Fent van a szobájában. Csinálok neki egy forró csokit. Te is kérsz?

– Nem, köszönöm.

Otthagytam őt és az aggódo pillantását, felmentem az emeletre, de a lábam mintha ólomból lett volna.

Mark szobájából zene szólt. Haboztam, nem voltam biztos benne, hogy kopogjak, vagy egyszerűen csak menjek be. Végül bekopogtam, és vártam.

Mark ajtót nyitott, és zavartan nézett, amikor meglátott.

– Beth? Szia! Minden oké?

Rögtön a tárgyra tértem:

– Donna Baker küldi neked. – Felemeltem az üzenetet. Mark elvette.

– Donna Baker. Ő az a ribis csaj a rövid szoknyában és a szűk pulóverben, ugye?

Bólintottam, de Markot túlságosan lefoglalta, hogy szét-hajtogassa az üzenetet. Nyomorultul néztem, ahogy olvas-sa, és vártam a korábban már elképzelt mosoly felvillaná-sát. De nem történt meg.

– Ő... Donna... azt mondta, hogy vigyem el neki a vá-laszodat – mondtam tanácstalanul.

Mark kutató pillantással rám nézett, és akkor történt, abban a percben, hogy rájöttem, Donnának igaza van. Mark dögös, már ha a „dögös” vonzót jelent. Vagy akár szépet. Az arca az utóbbi időben megváltozott, elvesztette a babaháját, ami felfedte arccsontját és érdekes vonásait. Magas volt, és széles vállú, mivel benne volt az iskolai

úszócsapatban, a szeme pedig olyan zöld volt, mint a moha a kert falán. Jobban nézett ki, mint bármelyik popsztár vagy színész, akit láttam. És nem olyan volt, mintha a bátyám lenne. Miért is lett volna olyan érzés? Nem volt az. Ha lett volna bátyám, akkor valószínűleg neki is kék szeme és gesztenyebarna haja lett volna, akárcsak nekem. És alacsonyabb is lenne, mivel a szüleim sem voltak magasak.

– Majd én válaszolok Donnának holnap az iskolában – mondta Mark, és megnyugtatóan szorította meg a vállamat. – Ne aggódj, minden rendben lesz!

Másnap reggel Mark megvárta, hogy velem és Rosie-val együtt menjem iskolába. Nem beszélünk túl sokat, habár Rosie egyfolytában fecsegett, de már nem emlékszem, hogy miről. De jó érzés volt, hogy Mark ott van mellettem, pedig majd szétvetett a kíváncsiság, hogy mit fog mondani Donnának.

A játszótérhez érve Donna és a barátai már vártak rám.

– Mit akarnak? – kérdezte Rosie, ahogy ösztönösen lassítani kezdtem. De amikor Mark odament hozzánk, követtem.

– Szia, Donna! – köszöntötte, és a hangja annyira normális volt, hogy még mindig nem tudtam, hogy mit fog mondani.

– Szia! – nyögte ki Donna, és amikor rápillantottam, egyértelműen idegesnek látszott. Donna, idegesnek! Végül is, lehet, hogy mégiscsak ember volt.

– Köszönöm az üzenetet – folytatta Mark. – Nagyon hízelgő. De az a helyzet, hogy most nem keresek barátnőt. Nagyon lefoglalnak az úszóedzések, a házik, meg a többi

dolog. De amint ez változik, akkor szólok, oké? Főleg, ha azt hallom, hogy kedves vagy a húgaimmal.

Donna az ajkát biggyesztve nézett rám.

– Beth azt mondta, hogy nem a húgod.

Mark megvonta a vállát.

– Lehet, hogy biológiailag nem az – válaszolta. – De akkor is minden szempontból a húgomnak számít.

Aztán felém fordult, rám mosolygott, és pontosan ott és akkor a dolog megpecsételtetett. Beth voltam, Mark kishúga, és azután már csakis így tekintett rám. Nem számít, hogy én mit éreztem ezzel kapcsolatban.

3

Az esküvőn éppen csatlakozni készültem Jaimie-hez, amikor Grace két unokahúga elszáguldott mellettem, és majdnem kirepítette a tányér kaját a kezemből. Grace a fogadás előtt eldobható fényképezőgépeket adott nekik, és kinevezte őket hivatalos esküvői fotósokká. Mint figyelemelterelő technika, nagyjából úgy öt percig működött. Addigra a kamerák elhagyatottan heverték, ki tudja, hol, a lányok kimerült szüleivel együtt. Nem tudtam mosolygás nélkül megállni, hogy mennyire jól érezték magukat.

A mosolyom azonban hamar elhalványult, ahogy elnyomta a vágyakozás fájdalma. Majdnem olyan régóta akartam családot, saját gyerekeket, mint amióta Markot akartam. Jó, oké, nem pont olyan régóta. Azt hiszem, olyan huszonhárom vagy huszonnégy lehettem, amikor először úgy éreztem, hogy gyereket akarok. De már harmincöt éves voltam, és a biológiai órám olyan hangosan ketyegett, hogy már hallható volt.

– Felfalod őket – mondta Rosie, aki csatlakozott hozzám.

Tudtam, hogy nem a tányéromra halmozott kosárcákra gondolt.

– El kell ismerned, hogy aranyosak – mondtam.

Rosie szenvtelenül figyelte a kislányokat.

– Ha szereted az efféle dolgokat. – Futólag megölelt.
– Ne is törődj vele! Biztos vagyok benne, hogy hamarosan találsz valakit, aki babákat csinál neked, kicsim – biztított. – Mi a helyzet azzal a fickóval, akivel olyan hosszan flörtöltél?

– Jaimie-re gondolsz? – A férfi felé pillantottam, és észrevettem egy fájdalmas grimaszt az arcán. Világos volt, hogy a válóperben napirendre került a gyerekek és a felügyeleti jog kérdése is. Szegény fickó!

Annyira lefoglalt, hogy Jaimie-t sajnáljam, hogy teljesen elkerülte a figyelmemet a felénk tartó Mark. Mire észrevettem, már késő volt elmenekülni.

– Helló! – üdvözölte Rosie, és megpuszilta az arcát. – Milyen a házaset?

Mark széles mosollyal viszonzta a pusztit.

– Eddig teljes mértékben csak ajánlani tudom.

Rosie után én voltam soron az ölekezésben.

– Gratulálok! – mondtam, remélve, hogy eléggé el van szállva a boldogsághormonoktól ahhoz, hogy ne vegye észre a mesterkéeltséget a hangomban, ami túlságosan magas volt.

Rám mosolygott.

– Köszö, Beth! Remek, nem igaz? Annyira örülök, hogy nem a hagyományos ülésrendes vacsora mellett döntötünk! Sokkal jobb, ha mindenki elvegyülhet. Hé, Jaimie, találkoztál már a húgoddal, Rosie-val, és a barátnőjével Bethszel?

Társam a szenvedésben félretette a szívfájdalmát, és átrendezte az arcvonásait.

– Bethszel már volt szerencsém találkozni, de Rosie-val még nem – mondta, és odajött hozzánk.

Figyeltem, ahogy Rosie felméri Jaimie-t, miközben kezét ráztak. Vajon ráhajtana, ha nem lenne Giorgio? Lehetséges. Habár hamar le is lépne, ha igazam van, és tényleg vannak gyerekei. Rosie sosem akart gyereket, így, gondolom, nem lelkesedne azért sem, hogy mostohaanya legyen.

– Jaimie ingatlanfejlesztő – árulta el Mark Rosie-nak. – Egy nap kell majd építened egy házat nekem és Grace-nek is.

– Szívesen. Már ha sikerül Grace-t kiszakítanod a lakásából. Nagyon szereti azt a helyet.

– Hát – mondta Mark –, meg tudom érteni, miért. Remek a kilátás a városra.

– Ez meg mi? – csipkelődött Rosie. – Ingatlanközvetítők találkozója?

Hirtelen Mark lakása jutott eszembe, egy kőhajításnyira a focistadiontól. Furcsa érzés volt belegondolni, hogy soha többé nem lógunk majd ott Rosie-val szombat délutánonként, amikor a falak szó szerint remegtek a szurkolók éljenzésétől minden alkalommal, ha a hazai csapat gólt szerzett.

– Nos, figyeljetek – szólt Mark –, a banda nemsokára újra zenélni kezd. Jobb lesz, ha megkeresem a menyasszonyt egy újabb táncrea.

Rosie a fejét rázta, ahogy a bátyja elment.

– Ez ugyanaz a fickó, aki összefirkálta a menyasszony Barbie babámat jelölőfilccel.

– Ez mikor volt? – kérdezte Jaimie.

Rosie elvigyorodott.

– Úgy kb. egy éve?

A fejemet rázva árultam el Jaimie-nek:

– Mark hétéves volt akkor.

Rosie ügyet sem vetett a megjegyzésemre, mintha a hét és a harminchét között nem lenne különbség, majd a vállára akasztotta a táskáját.

– Telefonálnom kell. Később találkozunk, srácok!

Kettesben maradtunk Jaimie-vel, miközben a zenekar hangosan és könnyörtelen vidámsággal ismét rákezdett. Hirtelen elviselni sem tudtam. Letettem a tányért az érintetlen kosárkákkal.

– Figyelj, van kedved átmenni egy másik bárba egy italtra? Jaimie arcát elöntötte a megkönnyebbülés.

– Igen, menjünk!

Én gin-tonikot ittam, Jaimie egy alkoholmentes sört.

– Cambridgeshire-ben élek – magyarázta. – Ma este még haza kell vezetnem. Holnap nálam lesznek a lányaim.

Ó, szóval igazam volt.

– Hány évesek?

– Emily hét, Olivia pedig öt.

– Van róluk képed?

Jaimie mosolyogva nyúlt a belső zsebébe a telefonjáért.

– Te aztán ismered az utat egy férfi szívéhez, Beth Bailey. Egy fényképet mutatott, amin két sötét hajú lány mondja a kamerába, hogy csííz. A kisebbnek hiányzott két első foga.

– Imádni valóak – mondtam, és visszaadtam neki a telefont.

Jaimie egy hosszú pillanatig nézte a képet.

– Azok. Legalábbis az idő nagy részében. Néha minden gyerek borzasztó. De semmit sem változtatnék meg rajtuk. Ez lesz az első olyan év, hogy nem láthatom őket karácsony

napján. Harriettel, az édesanyjukkal abban egyeztünk meg, hogy váltjuk egymást. Jövőre nálam lesznek. Hogy őszinte legyek, nem tudom biztosan, hogyan vészelem ezt át.

Nem tudtam, mit mondjak. Úgy értem, mit lehet ilyenkor mondani? És pontosan ugyanúgy éreztem a karácsonnyal kapcsolatban, mint ő, még ha más okból kifolyólag is. Így megfogtam és megszorítottam a kezét.

Jaimie visszatette a telefont a zsebébe, és az ujjait az enyémelek köré fonta.

– Most aztán ünnepi hangulatot teremtettem.

– Az jó, ha nem érzed úgy, hogy el kell rejtened az érzéseidet.

– Igazán?

– Persze!

– Tudod, nagyon kedvellek.

Elmosolyodtam.

– Én is kedvellek téged.

Mire Jaimie éppen este tizenegy előtt távozott, számot cseréltünk, és megbeszéltük, hogy még megpróbálunk karácsony előtt találkozni. Sőt, még azt is felajánlotta, hogy töltsen velem a karácsonyt.

– Hacsak nincs más terved – mondta pánikba esve, rögtön azután, hogy a szavak elhagyták a száját. – De nyilván van. Egy idióta vagyok.

– Igen, tényleg van. Sajnálom.

– Nem, én sajnálom! Alig öt perce ismerjük egymást.

Rámosolyogtam.

– Habár elég jó kis öt perc volt.

Jaimie szélesen elmosolyodott.

– Az volt, ugye? Örülök, hogy eljöttem ma. Majdnem lemondtam.

– Én is örülök, hogy eljöttél. – És ez így is volt. A Jaimievel való beszélgetés száz százalékkal elviselhetőbbé tette a mai estét.

Miután Jaimie elment, én magam is készen álltam a távozásra. Ha még tovább időztem volna ott, az álarcom lecsúszott volna. Csak az a baj azzal, ha olyan pótcsaládod van, akik úgy szeretnek, mintha a sajátjuk lennél, hogy nem léphetsz le csak úgy, búcsú nélkül. Meg kell ölelni és puszilni mindnyájukat. Megígérni, hogy hamarosan felhívod őket. Még akkor is, ha az a személy, akit egész este próbáltál elkerülni, közéjük tartozik.

– Még nem mehetsz – tiltakozott Mark, és körém fonta az egyik karját. – Alig tudtunk beszélni. Milyen a munka? – Kicsit részegnek tűnt. Én nem voltam azt. Mivel Jaimie nem ivott, így én sem túl sokat.

Mark mindig bőkezű volt az ölelések terén. Meglehetősen nagy gyakorlatom volt abban, hogy ne mutassam ki, milyen hatással van rám a közelsége. Azonban ez nem jelentette azt, hogy könnyű volt, valahogy mégis mindig azt tettem, amit szoktam. Megjátszottam magam.

– Szerintem nem akarsz az esküvőd napján Sooty törött lábáról vagy Alfie begyulladt bűzmirigyéről hallani.

– Lehet, hogy Alfie bűzmirigyéről tényleg nem, ezt beismerem. De szeretnék hallani a munkádról, Beth, tényleg. Fontos munka. Megváltoztatod az emberek életét. És az aranyos kisállatok életét. Nem igaz, apa?

Richard mosolygott.

– De igen, fiam. Ebben igazad van.

– A te munkád sokkal jelentőségteljesebb, mint az enyém – folytatta Mark.

– Az emberek elvesznének a könyvelők nélkül.

Mark az ujjával felém bökött.

– Könyvelő nélkül az emberek kellemetlen helyzetbe kerülnének, nem elvesznének. Nagy a különbség! Egyébként, mi történt szegény Sooty lábával?

– Elkapta egy kerék.

– Forgalmi baleset?

– Nem, a kerék a ketrecében. Sooty egy szíriai aranyhörcsög.

Mark elmosolyodott.

– Bocsánat, nem kéne nevetnem.

Mindent megtettem, hogy szigorúnak tűnjek.

– Nem, nem kéne.

– Gipszet visel, és mankóval jár?

Megráztam a fejemet.

– Nem tudtunk túl sokat tenni érte, azon kívül, hogy kapott fájdalomcsillapítót, és azt tanácsoltuk a gazdájának, hogy tartsa szemmel.

– Hogy nehogy felmenjen a láza? Hogy méred meg egy hörcsög lázát?

Sejtelmem sincs.

– Nem, azért, hogy nehogy lerágja a saját lábát.

Mark eltorzult arccal tántorodott hátra.

– Tényleg megtenné?

Bólintottam.

– Igen, a rágcsálóknál ez elég gyakori sérülés esetén.

Mark megborzongott.

– Ez undorító!

Éppen ekkor csatlakozott hozzánk Grace és Rosie. Grace rögtön birtoklón Mark derekára kulcsolta a karját.

– Mi undorító? – kérdezte Rosie.

– Bethszel annak a valószínűségéről beszéltünk, hogy egy sérült hörcsög lerágja a lábát.

Grace a homlokát ráncolta.

– Hát, remélem, nem ezt a borzalmas képet fogod az esküvőnkhez társítani, drágám.

– Persze hogy nem – biztosította Mark, és szájon csókolta.

– Szereztek magatoknak egy szobát! – mondta Rosie.

Mark mosolygott.

– Van szobánk, hugi. A nászutas lakosztály.

Tényleg ideje volt mennem.

– Nézzétek, nekem mennem kell – mondtam, nem tördöve Rosie homlokráncolásával. – Legyen csodálatos nászutatok, rendben? Üdvözljétek Párizst a nevemben is.

Mark lehajolt, hogy adjon egy puszit az arcomra, és én is megpuszítottam az övét.

– Úgy lesz. Karácsonykor találkozunk.

Grace is odatartotta az arcát.

– Viszlát, Beth! Nagyon köszönjük az ajándékot.

Nem voltam meggyőződve arról, hogy Grace-nek tetszeni fog a fazekas barátomtól vásárolt kutyás kávékészlet. Valószínűleg örökre a szekrény mélyén marad. Vagy egyszer kipróbálják, aztán elpaterolják egy adományboltba. Hülye ötlet volt.

– Hamarosan találkozunk, ünneprontó – mondta Rosie.

Richard és Sylvia valahová eltűnt. Nem hittem, hogy képes lennék megtalálni őket, hogy elköszönjek.

– Figyelj, nem köszönnél el a nevedben a szüleidtől? – kérdeztem Rosie-től. – Már érzem, hogy készülődik a fejfájásom.

Mark aggódni látszott.

– Rendben haza fogsz érní?

– Igen – mondtam. – Rendben leszek. – Hát, muszáj lesz, nem igaz? Nemcsak most, hanem életem hátralévő részében is.

Színlelt fejfájás ide vagy oda, jó volt hazaérni. Szerettem a lakásomat. A szüleim fiatalon haltak meg, de ami pénzük volt, azt félretették nekem egy vagyongazdálkodó alapba. Amikor huszonegy évesen megörököltem, elég volt arra, hogy banki hitelre vegyek egy kétszobás lakást egy kelet-londoni viktoriánus sorházban. Azóta ott éltem. Volt egy nagy nyitott terem, részben konyha és étkező, részben nappali, de mind közül a legjobb a kert volt. És nem szemetesekkel teli betonudvar, ami kertnek adja ki magát. Igazi kert volt, magasra törő londoni platánfával, egy vadon jellegű terület a rókáknak és a sünöknek, valamint szegély a gyógynövényeknek és a virágoknak. Nyáron az esti kankalin, a gyöngyvirág és a cukorborsó illata töltötte meg. Télen a platánfa csupasz ágai sziluettként rajzolódtak ki az égbolton. Mindig volt valami látnivaló. Ez volt az én oázisom, a hely, ahol nyugalomra leltem. A növények gondozásától és a vadon élő állatokkal való eszmecsere-től kiegyensúlyozott lettem.

Így nem meglepő, hogy magamon hagytam a kabátot, és kimentem a kertbe, amikor hazaértem Mark esküvőjéről. Túl hideg volt, hogy leüljek, így inkább álltam. Egy bögre kávé-t tartottam a kezemben, amit már nem volt értelme meginni, mivel késő volt. Ugrándoztam, hogy melegen

tartsam magam, és kávéét lötykölttem a járdakövekre. A másik utcából hallottam valakinek a basszusgitárját. A ház előtt elhaladó néhány autó zaját. A csupasz ágak zörejét, ahogy recsegve egymáshoz fújta őket a szél. Behunyt szemmel hallgattam mindezt, mélyen beszívtam a levegőt, és azt mondtam magamnak, jó dolog, hogy Mark megnősült, és letöröltem a könnyeket, amik makacsul folytak le az arcomon. Össze kellett szednem magam. Továbblépni. Már jó ideje ezt kellett volna tennem, nem csak most, amikor már nincs is más választásom. Ha korábban megtettem volna, akkor mostanra boldog házasságban élnék két és fél gyerekkel.

Az ajtókeretnek támaszkodtam, és az esküvő képei suhantak át az agyamon. Én nem ilyen szertartást választottam volna. Grace inkább a büféasztalokat részesítette előnyben az ültetett vacsora helyett, de az én ízlésemnek még így is túl hivatalos és hagyományos volt. Ha a helyében lettem volna, meggyőzőm Markot, hogy nincs szükségünk a bérelt szmokingokra és a hatalmas kalapokra. Az esküvői beszédekre, a bérelt kocsikra és a fotósokra. Ha lehetőségem lett volna rá, egy virágos réten mentem volna hozzá Markhoz. Egy hegycsúcson vagy az erdő mélyén. Valami vad és elemi erejű helyen, ahol talán csak mi ketten lettünk volna, és egy pár ismeretlen tanú. Vagy akár a helyi anyakönyvi hivatalban, és utána ettünk volna egy szalonás szendvicset a legközelebbi barátainkkal. Nem kényszerítettem volna Markot arra, hogy hetekig rágódjon a fogadalmán, ahogy Grace tette. Örültem volna mindennek, ami őszintén a szívből jön ezen a napon. Elmondtam volna, hogy szeretem. Hogy a része vagyok, ő pedig az enyém.

Kivéve, hogy nem vagyok, és ő sem az. És soha nem is lesz. Legalábbis nem úgy, ahogy szerettem volna.

Egy vörösesbarna színű bagoly huhogni kezdett a plátánfa tetején. A szememet törölgetve élveztem a hangját. A madár gyakori látogatója volt a fának minden ősszel és télen, mintha a barátom lett volna. Olyasvalaki, aki tudta, hogy aznap este különösen magányosnak éreztem magam.

Csak álltam és hallgattam őt, és a gondolataim a Jaimievel töltött időre terelődtek. Kedves volt. Őszinte. Szimpatikus. Jó volt beszélgetni vele, érdekes. Olyan embernek tűnt, aki képes gondoskodni másokról, ha a lányai iránti szeretetből valamire következtetni lehetett. Az biztos, hogy sokkal elviselhetőbbé tette az esküvőt.

Ha már úgyis találnom kell valaki mást, hogy örökre elfelejtssem Markot, miért ne lehetne ő az? Egészen biztos voltam benne, hogy fel fog hívni, de ha mégsem, akkor talán nekem kell őt felhívnom.